

nantsloven — det har jeg hverken sagt eller kunnet sige, thi Erfaringen vilde til enhver Tid modbevise mig — men jeg har sagt — og derpaa skulde det ærede Medlem have lagt meget mere Eftertryk, end han gjorde, at jeg ikke kunde modtage disse Lønningsforhøielser. Jeg har senere bestandig udtalt mig om de Lønningsstillæg, der da forelaa, og jeg har betegnet som Grunden, hvorfor jeg ikke kunde modtage dem, at de ere et Stykke Lønningslov. Det ærede Medlem ryfter paa Hovedet, men det kan ikke benegtes, at jeg til enhver Tid har udtalt mig om de da foreliggende Lønningsforhøielser; det var kun dem, hvorom jeg havde Anledning til at udtale mig, fordi det var dem, der forelaa. Jeg maa fremdeles udtale, at jeg endnu er af den Formening, at de ikke bør gives paa Finantsloven, og jeg har heller ikke havt den fjerneste Tvivl om, at dette ogsaa var Meningen i det andet Thing. For at undgaa den ulykkelige Situation, som vi nu synes at nærme os, var det mig altsaa om at gjøre at se at finde paa en Maade, hvorved en Konflikt kunde forebygges, og det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) sagde, at det, da jeg stillede mit Forslag, som nu staar paa Finantsloven, var min Hensigt hermed at stille et Mæglingsforslag. Jeg troede deri at kunne gjøre Landstinget den Indrømmelse, at man ikke tog Lønningslovstumper — om jeg saa maa sige — paa Finantsloven, men derimod tog dem, naar man vilde have dem, paa en særlig Lov, hvorimod jeg ikke ser rettere, end at det Forslag fra Regjeringens Haand der foreligger paa den nuværende Finantslov, slet ikke er Andet end en almindelig Bevilling i Henhold til en alt bestaaende Lov; det er forsaavidt fuldstændigt analogt med det Punkt, der staar umiddelbart foran paa Finantsloven, under Nr. 38, hvorved der bevilges en Sum, som fordeles i Henhold til en bestaaende Lov. Ærede Medlemmer have sagt, at den paagjældende Lov var afløst, men det er den ingensinde bleven; den bruges endnu paa ganske enkelte Gebeter i Administrationen, og den har forsaavidt en stor Betydning, som det væsentlig er over den og de deri givne Lønningsafsatser, at de nye Lønningslove ere blevene formede. Paa den anden Side tilstaa jeg, at det ikke faldt mig ind, og ikke let kunde falde mig ind, at Forslaget her vilde vække et saadant Anstød, som det har gjort; thi foruden at jeg overfor enkelte Medlemmer her med Bestemthed tør paastaa, at de vilde have støttet det, kunde jeg ikke se rettere, end at Folkethinget, naar det vilde se paa det uden Fordom, maatte erkjende, at det i alt Væsentligt svarer til den Bevilling, Folkethinget har villet give, alene med den Undtagelse, at der bliver nogle flere Embedsmænd, for hvem der er fordret Tillæg, som dog ikke dreier sig om mere end 6 a 8 pCt. om Aaret. Det er altsaa kun for at hævede det Princip, som er hævedt i Loven af 19de Februar

1861, at disse Embedsmænd kom med, og jeg beder ærede Medlemmer vel erindre, at det ikke blot er Regjeringen, der mener, at dette er en Nødvendighed for Principets Skyld, men det er ogsaa udtrykkelig stillet som Betingelse fra Landstingets Side for, at det overhovedet skulde gaa ind paa dette Forslag, hvilket jeg, som sagt, betragtede og endnu betragter som et Mæglingsforslag. Naar de Herrer vilde erindre, hvad der er budt herfra, ville De finde, at de Lønninger, som efter mit Forslag udkomme for de allerfleste Embeds- og Bestillingsmænd, omtrent ville være de samme som de, Thinget her har villet give dem; ja jeg vil sige, at det maaste endogsaa gaar noget videre end Thingets Forslag her i Retning af at give de lavere Lønnede et stort Tilløb. Jeg har altsaa ved mit Forslag ment at stille mig saa yderlig, som jeg ansaa det for muligt, naar jeg skulde kunne forene Thingene om det brændende Spørgsmaal, som forelaa imellem dem. Det er en Fordring, som det forekommer mig, at Landstinget med Rette stiller, og som ogsaa Regjeringen maa stille, at man overhovedet ikke skal optage organisatoriske Love paa Finantsloven. Jeg tror, at baade Regjeringen og Landstinget skylder sig selv at fordrø, at de ikke ved det Tryk, dette Thing er istand til at udøve gennem Finantsloven og jævnlig udøver, skulde blive tvungne ind paa Bestemmelser, som de ikke have havt Tid eller tilstrækkelig Leilighed til at overveje; jeg kan ikke se rettere, end at dette er en billig Fordring. Naar man idag har udtalt, at noget Saadant kunde gjøres med Landstingets og Regjeringens Samtykke, siger jeg: Ja, det indrømmer jeg, thi naar de ikke finde, at der sker dem nogen Overlast, kunne de naturligvis give deres Samtykke til, at Sigt optages paa Finantsloven, men imod disse to Lovgivningsfaktorer anser jeg det for utilstedeligt at tvinge saadanne Bestemmelser ind paa Finantsloven. Altsaa, mine Herrer! naar jeg valgte Loven af 19de Februar 1861, var det væsentlig, fordi denne har dannet Grundlaget, om jeg saa maa sige, for de nuværende Lønningslove. Det er i Henhold til den, at Afstanden er bestemt mellem de forskjellige Embedsmænd i Forhold til deres Forretninger og Ansvar; den er i sin Tid bestemt med fuld Frihed af samtlige tre Lovgivningsfaktorer, og naar der altsaa kunde opnaas Enighed om at benytte den igjen, ser jeg ikke, at der derimod kunde reises nogen alvorlig Tvivl. Dette være tilstrækkeligt til Opklaring af min Stilling overfor dette Punkt. Jeg siger, at jeg ønsker, at Forslaget maa blive betragtet som — og jeg maa erklære, at det har været min og Regjeringens Tanke dermed at ville forsøge — en Veie, ad hvilken man var istand til at kunne fjerne den Vanstuelighed, som jeg vel saae, der vilde stille sig i Veien, naar Landstinget ubetinget holdt paa Sit og Folkethinget paa Sit. Det forekommer mig og-